

TAM TAM

MĚSÍČNÍK ČS. SKAUTŮ V EXILU
ROČNÍK II. ČÍSLO 1

V září 1974

Sestry a bratři,

tož vykračujeme pravou nohou do II.ročníku našeho měsíčníku s přáním dobrého počtení po celý rok. Zkoušíme dnes poprvé jinou metodu tisku, t.zv. System-Druck, má tedy nás Tam-tam nový háv. Chceme také brzy zkusit pretisk fotografií ; to by bylo něco ku zdaru. Též otiskování Vašich kreseb je nyní zcela bez problémů, nemusíme přerůvat na blánu, tak teď už je jen na vás, abyste nás pilně zásobovali svými výtvary a zvečnili tak své dojmy a vzpomínky na tábory, výlety a schůzky. Barevné plastěné tužky přitom nepoužívejte.

A teď se vám hlásí Radio Jerevan.

Otázka (2 sestřiček) ; "V minulém ročníku jste skočili z č.5 na devítku. Je to možné ?"

Odpověď : "V principu ano. Tam-tam totiž vycházel od podzimku m.r. do jara jako příloha Skauta-Exulanta, ale přitom si uchoval svoje číslování. Vyšlo tedy v I.ročníku celkem 10 čísel Tam-tamu. Máme roky občanské, kalendářní, světelné, církevní, školní, proč by také nemohli být rok skautský - od tábora do tábora ?

Od tohoto čísla s námi hačá v redakci br.Krok st, který bude mít na starosti grafickou úpravu a ilustrace (samozřejmě i z Vašich příspěvků).

A nyní k obsahu : Před prázdninami vám br.Šmik vysvětlil všeobecně podobnost skautského zákona a Desatera. Dnes vám rozebírá 1.bod : Skaut je pravdomluvný.

Jestřáb si dal značnou práci s opatřením a narýsováním všech 14 znaků dosavadních jamboree. Je to námět vysoce časový. Do Nordjambu 75 vám je pretiskneme. Nemusíte si je vystřihávat. Po vyjití posledního vydáme sešitek se všemi a zájemcům zdarma pošleme.

To platí i o Lesní moudrosti od br. Staši, která též počíná dnešním číslem vycházet návodem na upletení turbánku.

Konec korunuje dílo a tak na poslední stránce máte Liščin slágr posledního léta o Citronkách.

Na Vaše příspěvky, dopisy, malůvky, fotky, připomínky a křížku po celý II.ročník se těší

redakce

SKAUTSKÝ ZÁKON

1. Skaut je pravdomluvný.

"...Čím více jsem pozoroval život indiánů, tím více jsem poznával jejich vlastnosti. Byly to vlastnosti pravých mužů : jsou skromní, spravedliví, spolehliví a nade vše milují pravdu. Byl jsem okouzlen čistotou jejich charakteru. Jako děti přírody žili podle přírodních zákonů a příroda nelže v ničem. Je krutá i dobrá. Její tvrdostí se dovedli probíjet a v jejich srdci hořela touha po pravdě. Ani netušili, že tento zárodek pravdy do lidského srdce vložil Bůh - jejich Velký Duch. Toho uctívali a lhaním se mu báli zošklivit. Lež byla pro ně strašným zločinem. Za ten se muselo pykat. Lhář byl vyřazený z celého kmene. Nikdo mu nedůvěřoval. Byl vyhoštěn ze světa svých přátel. Ano, i za jedno nepatrné lživé slovíčko. Lež v malé věci či velké zůstává neustále lží. Něčím, co hyzdí lidský charakter. Tak se dívali indiáni a vůbec prostí lidé na lež. Proto se mezi nimi rodily i hrdinské činy, které nás dodnes udivují. Hrdinou ale nemůže být lhář. To by byl potom hrdinou každý podvodník a zloděj."

Nezatoužil jsi někdy po hrdinství? Chceš být hrdinou? Pak musíš být i pravdomluvný. Tvoje pravdomluvnost tě bude snad někdy stát i kus oběti. Bude se ti chtít zalhat, abys unikl trestu nebo dostal se z nějaké nepříznivé situace. Ale pamatuj: lež má krátké nohy, daleko neujde! Jsem přesvědčen, že maminka, tatínek, kamarádi... tě budou více milovat, když budeš pravdomluvný. Budeš též hrdinou. Tím jistě chceš být.

Pokus se o to, dnes, zítra, na ulici, ve škole... zkrátka všude, kde tě bude lákat lež. Pokus se být pravdomluvný nejenom na táboře mezi skauty, ale všude a vždy.

Nezapomeň: skaut je pravdomluvný. A pravdomluvnost je hrdinství.

Tvůj bratr Šmik

LOVENÍ BOBŘÍKU je skautská hra, kterou pro své "Hochy od Bobří řeky vymyslel skautský spisovatel a vůdce Jaroslav Foglar. Barvené knoflíky na rukávě neznamenaají žádnou hodnotu, nýbrž jen účast na této hře. Děvčata na táboře na Zátocce dobré naděje hrála tuto hru horlivě. Bobřík hlada je světle hnědý, bobřík mlčenlivý oranžový, odvaha je tmavohnědá, osamělost růžová. To jsou bobříky táborové. Ostatní bobříky můžete hrát během roku a povíme si o nich příště. Kdo některého z uvedených bobříků ulovil a nemá knoflík, může si nám napsat a my mu ho pošleme.

Povídky starého samotáče.

Psal se rok 1926, školní rok se pozalu chýlil ke konci, prázdniny přede dveřmi a naše družinka začala s přípravami na prázdninovou cestu. Problém byl v tom, že jsme nevěděli kam. Lákala nás tehdy tiskařská výstava v Dráždanech, ale věděli jsme, že bychom s tímhle nápadem asi u rodičů neprorazili. A tak nás napadla Šumava. Ta byla vždycky skautům velmi blízká, vždyť nadarmo jsme ve skautské lili nenosili chodáckého psa. Z družinové schůzky, na které padlo rozhodnutí o prázdninové cestě, jsem přišel domů a vyrukoval jsem na rodiče hned s prosbou o dovolení. Maminka obrátila oči vzhůru, že prý absolutně nedovolí něco takového, tatínek, ten byl zvláštější.

"Kam vlastně chcete jet, do Chuchle nebo do krčáckého lesa?", ptal se.

"No, my bychom chtěli na Šumavu", prohlásil jsem nezášle. Maminka znovu protestovala, ale tatínek prohlásil:

"Nech ho, kluka, jít, když chce, však on se za dva-tři dny vrátí!"

No a tak jsem povolení dostal a hned se začalo s přípravami. A když se u nás čoma objevila pořádná torna, jícení miska a polní láhev, probudil se v tatínkovi starý vojenský duch a začal mi vydatně pomáhat. A pak na ev. Petra a Pavla jsme vyrazili.

Bylo nás pět. Já byl nejmenší a nejmladší. Dva kamarádi, Vejrek a Haval, také studentí a pak Vejrkův bratr s Mimišem, ti byli už velcí, už byli zaměstnaní a ti převzali vedení naší cesty. Stan jsme měli jen jeden, ale bylo rozhodnuto, že čtyři budou spát a pátý držet noční hlídku.

Už na začátku bylo rozhodnuto, že se nebudeme lopotit přes nejbližší okolí Prahy, že totiž kousek cesty pojedeme vlakem. A tak jsme na vinohradských nádraží obsadili prázdný oddíl ve vlaku, ignorující cedulku na vagonu "Praha Wils. - Brod n. Lesy". Přišel průvodčí, prohlíží jízdenky a povídá:

"Ale pánové, to jste museli obsadit zrovna příčný vůz na Šumavu?"

"No, vždyť my také chceme na Šumavu", povídá Vejrek.

"Nojo, ale lístky máte jen do Řevnic", průvodčí na to.

"Ale to nic, pane průvodčí, my ten zbytek dojdeme pěšky!"
Vejrek zase na to.

Průvodčí viděl, že s námi nic nesvede a odešel. Ale tenhle rozhovor obrátil pozornost cestujících k nám a to se nemělo stát. Ve vedlejší oddílu totiž seděla nějaká maminka s klukem asi čtyřletým, který po nás pokukoval a pak se najednou zeptal maminky:

"Maminko, to jsou cikáni?"

"Kdepak, Pepíčku, to jsou trampové". Chudák maminka - nevěděla nic o skautech, znala jen ty tak zvané "divoké skauty", kterým se pak říkalo trampové.

"Maminko, to jsou ti, co spí v noci venku?"

"Ano, Pepíčku, oni spí v noci venku".

"A maminko, to jsou ti, co kradou slepice?" Odpověď maminky jsme tentokrát neslyšeli. Ale měli jsme kluka dost. Mimiš sejmul se své torny lasovací lano, Vejrek mával ve vzduchu sekýrkou, Hawai zkoušel ostří svého nože a maminka se ohlížela zoufale po záchranné brzdě. Pak se situace uklidnila, ale za chvíli Hawai povídá:

"Kluci, máš furt někdo plive ze druhého oddílu na hlavu!"

Už už byl Pepíček znovu v nebezpečí, ale v tom Vejrkův bratr ukázal prstem nahoru a povídá:

"Tak se koukni, kdo ti plive na hlavu!" Hawai mrkl vzhůru do zavazadlové sítě, a ajta, z mé polní láhve vytrvale kapka na kapku unikal můj olej, kterým mě maminka na cestu vybavila. Bylo nebezpečí, že mi kluci dají hoble, ale v tom vlak zastavil a průvodčí vyvolal: "Řevnice!"

Opustili jsme tedy ve spěchu vlak, vypochoďovali na ná-
stupišti a po krátkém studiu turistické mapy jsme vykročili na svou první velkou cestu. Nikdo nás nepřivítal, nikdo se s námi neloučil, jen z okna nádražní budovy vyhlédla paní přednostová a starostlivě spočítala své slepice, které se popelily opodál. A my jsme vykročili vstříc brdským lesům.

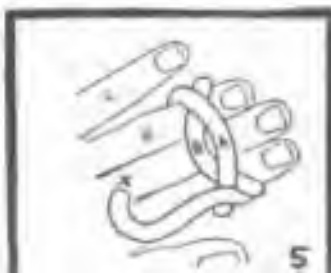
P L E T E M E

T U R B Á N E K

K výrobě turbánku potřebujeme řemínek 2 mm široký a nejméně 90 cm dlouhý, Dostaneme jej koupit u obuvníka, Dobře se osvědčil řemínek kruhového průřezu, který můžeme koupit v obchodě s předměty pro domácí kutily.

Postup práce : Řemínek uchopíme levou rukou tak, že konec Y přidržíme palcem ke dlani a volný konec X nám prochází mezi prsteníkem a malíčkem (obr.1). Nyní volný konec X obtočíme kolem prstu tak, abychom konec Y překřížili; vznikne smyčka A (obr.2). Volný konec X nyní vedeme přes smyčku A a podsuňujeme pod konec Y (obr.2 a 3). Nyní ruku otočíme dlaní dolů(obr.4)

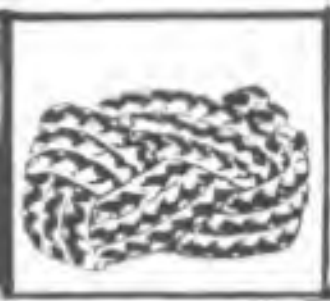
a smyčku B podsuneme pod smyčku A (obr.5). Pleteme-li turban z koženého řemínku čtvercového průřezu, máme hladkou stranu řemínku vždy od ruky ! Nyní volný konec X podsuneme pod smyčku B (obr.6, 7, 8). Ruku otočíme dlaní nahoru a konec X vedeme přes smyčku B pod smyčku A (obr.9, 10).

Nyní je již další práce velmi jednoduchá. Volný konec X vedeme souběžně vedle první části upleteného turbanu (obr.10), celkem dvakrát (obr.11, 12).

Ukončení provedeme následovně : oba konce X a Y opatrně nožem zařízneme - konce jsou uvnitř turbánku - a necháme je přiměřeně dlouhé, tj. ne příliš krátké, aby se nevysunuly z turbánku, ne příliš dlouhé, aby z vnější strany nebyly vidět. Případně je přilepíme pomocí lepidla (např.Uhu, cementit) ; toto není ale nutné.

Staša

Šedý Vlk na stopě.

Šedý Vlk pátral v okolí Zátoky dobré naděje po drogách, ukrytých zde Donem Migualem Serenderem, když tu náhle narazil na čerstvou, podezřelou stopu. I sledoval ji, a hle, byl jí zaveden až k městské věznici, stojící na kopečku za Dűdingen. Jelikož se ona stopa zastavila právě pod okénkem cely Serenderovy, pojal Šedý Vlk temné podezření. I rozhodl se probádat tuto záhadu. Celý příští den seděl ukryt v křoví poblíž okénka a čekal. A skutečně!

Při západu slunce spatřil malý kousek pruhované látky se snášením od okénka věžňova. Flm naděje vyskočil a vrhl se po tomto poselství. Leč v tom zaslechl za sebou šustot. Ihned se vztyčil, ukryl se za nejbližší strom. A spatřil onoho profesora češtiny /známého z tábora, pozn. red./, kterak se plíží pod okno gangsterovo a podezřívavě hledí směrem k Šedému Vlkovi. Šedý Vlk nečekal, až se krvežízniví zlotřilci, provázející profesora na něho vrhnou se svými noži a jelikož byl sám bez zbraně /měl s sebou pouze rezavý otevírák na konzervy/, zmizel nepozorovaně v lese. V bezpečí zátoky vylovil z kapes ono tajemné poselství, psané krví či marmeládou na kousku látky z hábitu trestanceckého. Ona zpráva obsahovala toto:

[The following text is extremely faint and illegible, appearing as a series of horizontal lines.]

D Í V Ě Í H L Í D K A

Byla jedna světluška, říkali jí Delfín. Na táboře se jí tuze líbilo. Když se vrátila domů, hrávala si často se svou kamarádkou a vyprávěla jí o všem, co na táboře zažila. Delfínek nevyprávěla jen o hlídkách, o hrách, ale i o tom, že skauti, i malé světlušky, mají svůj zákon, kterým se řídí. Takle nová kamarádka to všechno poslouchala a dokonce poprosila maminku, aby jí ten zákon světlušek napsala do sešitu, aby to nepropletla. O rok později se tedy vydaly na tábor obě. Z té kamarádky se stala světluška Hříbě a všichni, kteří byli na Zátocce Dobré naděje se na ni jistě pamatují. Vždyť to byla nejčipornější a nejzdatnější světluška. Tím vám ohoi připomenout, abyste to udělali jako Delfín: Máte-li ve svém okolí nějakou kamarádku, o které si myslíte, že by se jí mezi námi líbilo, vyprávějte jí o táboře už t e d. Vysvětlete jí, jak vypadá skautská výzbroj, co to je nováčková zkouška, jak zní náš zákon a slib, poraďte jí: Záleží ovšem nejen na vaší námaze, ale i na vaší kamarádce: vyberte si jen "správné děvčátko" a podaří se vám to jako Delfínkovi. Ostatně pro skautky platí jako jeden z bodů ke složení prvního stupně zdatnosti: "Připraví nováčka k nováčkovské zkoušce a pomáhá mu až do složení slibu." Ale co když žádná taková kamarádka není nablízku? Inu, však ona se objeví na příštím táboře. Ale což, je-li mezi našimi novými členkami? Pak se těšíme, že nám napíše a my se pokusíme jí obetarat skautku, která by jí připravovala na dálku. Tábořem křtěné světlušky se už během roku mohou připravovat na první hvězdu. Tak například každá světluška, která se uchází o odznak první hvězdy, umí bezvadně přišít knoflík. Nejen, že to umí, ale skutečně ho doma přišívá. A co ty větší, skautky, co potřebují umět na první stupeň? Vezměme na příklad vaření:

"Umí uvařit snídani /alespoň 2 nápoje/, jednoduchý oběd /alespoň dva druhy polévek/ a večeři pro dvě osoby a pro družinu na plotně i na ohništi bez použití příruček. Umí si udělat rozpočet na 1 den pro družinu."

Když si k tomu předatavím, že vaše šitíčka, lékárníčky, kápézetky by měly být v bezvadném stavu, doplněné a vaše Lesní moudrost plná vašich zkušeností a poznatků-jistě se nenudíte! Zdraví vás

TAJEMSTVÍ ZÁHADNĚHO ČAJE

POLOKRIMINÁLNÍ PŘÍHODA
Z JEDNHO PŘIPRAVNÁKU

Tábor už čávo tonul ve tmě, jen ve skrytu košatých dubů na nedávno vyrobených lavicích pojiždá pracovní četa svůj v potu těžce vysloužený krajíček chleba. Moc jí to neklouže dolů, neb nemají čím to zapít. A tak sestra Pirátka určila dobrovolníka, aby šel udělat čaj. Voda v hrnci už prý musí vařit, stačí do toho vysypat trochu čaje a cukru a - hotovo. Dobrovolník - nešťastnou náhodou Pirátčina volba padla na mne - tedy poslušně odklusal, netuše, jakou to na sebe šiju budu. V kuchyni byla totiž taková tma tmoucí, že kromě pár jiskřiček, které občas vylétly z kamen, nebylo vidět naprosto nic. S nasazením života, klopytaje o cihly, hrnce, pytle a dřevo, jsem na policiče našmátrala pikalu s čajem a pytlík s cukrem a tak tedy šup a tím do hrnce a vařící vodou. Že je voda vařící usoudila jsem z toho, že jsem se o ten hrnce předem pořádně popálila. Všechny tyto operace ovšem zabraly trochu času a tak není divu, že šikrnivá pracovní četa remcala a Pirátka vyslala dalšího dobrovolníka, aby pomohl, kde třeba. Líška tedy přišla, odmuchala čaj, ochutnala ho labužnický, převalujíc ho třikrát v puse sem a tam a pak ho - vylivla.

"Človče, tchle má být čaj? Vždyť to vůbec jako čaj nechutná! Víš co, čáve do toho vylouhovat ještě dvacet pytlíčků Liptona, ten pěkně voní a krásně barví. A pořádně ocukrovat to chce!"

A to jsme tedy taky provedly. Ale ať jsem do toho sypala cukru sebevíc, ať jsme do toho házely Lipton po kilech, čaj byl pořád hnušnější a hnušnější.

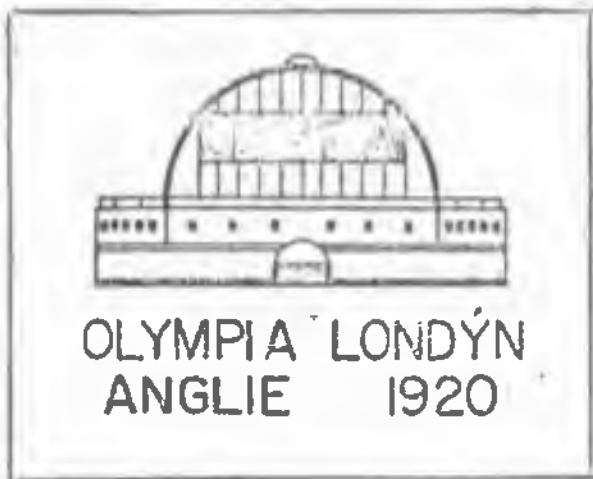

Když naše společné kuchařská umění selhalo, zavolaly jsme jako poslední záchranu na pomoc bratra Punťu. Když si tak mistrně poradil se stavbou celého tábora, tak si snad bude vědět rady s prachocoyčejnským čajem. Punťa čaj ochutnal a prohlásil, že je celkem dobrý, že ho musíme ocukrovat a pak že bude hotový. To nám dodalo odvahy k dalšímu dílu /a

krom toho nás popohánělo již nebezpečně znějící remcání čtyř! Sice jsem se trochu divila, jak to, že kilo cukru nestačí na pět litrů čaje, ale kdo se moc ptá moc se dozví a tak jsem tam ten pytlíček s okrem dosypala celý. Ale Punťovi se to zdálo pořád moc málo sladký a tak jsme vyslali Lva pro další balíček cukru a - baterku. Mezitím co to hledal, nashromáždili se všichni v kuchyni, aby se taky podívali na ten čaj, co se vařil tak záhadně dlouho. Peprných poznámek na konto kuchařů bylo až neslušně moc, ale to ještě nebylo tak strašné jako to, co právě mělo nastat. Když se Lev vrátil a Punťa pozvítal na tu čajovou záhadu, tak nás trefil málem šlak. V čajíčku plavaly hnučné žlutavé knedlíčky a i jinak to vypadalo odporně. Vše rozřešil Krysař, který se najednou rozřehotal a mezi škyty smíchu se ozvalo:

"Ivo, vždyť jsi do toho místo cukru vysypala KRUPICI !"

1. Jamboree

VYZVA K BOJI!

PADOUŘI NEVYMACHANI! JIŽ PO 2xTE
JSTE NEPOZVANI NAVŠTIVILI NAŠ TÁBOR.
VAŠE ROHORŠUJÍCÍ CHOVÁNÍ NAŠ NUTÍ
NAUČITI VÁS MÓRESŮM A PROTO VÁM
VYNLAŠDUJEME **VALKU** ☠☠☠

PRAVIDLA BOJE :

- I. ČIHOVNÍCI SE NEZŮČASTNÍ BOJE
(NIPLA PRO LEVA A ODELINA)
- II. VYKRÁDÁNÍ STANŮ A VYTAHOVÁNÍ KOLÍKŮ
JESTI ZAPOVĚZENO
(PŘECE NECHCETE O PŮLHOČI STAVĚT STANY!)
- III. HLACENÍ BATERKOU NEB JINÝMI ŽIVOTU
NEBEZPEČNÝMI PŘEDMĚTY JEST ZAKAŽAHO
(NAPŘÍKLAD KANÓNEM NEB MAČETOU)
- IV. PŘEPADAT V ILEGÁLNÍ HODINU
(VE DNE, PŘI NASTUPECH, PŘI TÁBORÁKU A.T.D.)
- V. VLAJKY DRUŽIN JSOU U STOŽÁRU
- VI. NALAPENCI BUDOU POTRESTANI! TREST,
FOKUD SE NEODBYDE NA MÍSTĚ POLAPENÍ,
SE DOZVĚDÍ DEN NA TO. TRESTY SE MUSÍ
SVĚDOMITĚ VYPLNITI!!!!
- VII. PŘI ZRANĚNÍ SE MUSÍ ÚTOČNÍK VZDAT

A NAKONEC JEDNU SESTERSKOU RADU:
NA NOČNÍ REJDY SI BĚTE, S SEBOU
MECHUŠINKY! NAŠE LATRINKA JE HLUBOKÁ!

D Í V Č Í V Á L K A

Je jakási nepsaný zákon, že táboří-li skautky a skauti na blízku, vypukne válka. Letmé nahlédnutí do kroniky skautky jménem "Šrámek" nám osvětlí tento pravidelný úkaz.

"Na co se většina skautů a skautek /dokonce i činovníci-vis Ivan/ celý rok těší a připravují, to jsou noční rejdy a přepady. Tím pádem byl náš tábor na Zátoce dobré naděje dnem i nocí ohrožen. Ve dne to byl pašerák Don Miguel Serendero a v noci naši milovaní bratříčkové, totiž smečka vlčat a skautů v čele se Levem. A tak už druhou noc jsme měli návštěvu, která si s sebou do brlohu kluků vzala dvě bedny dobrých broskviček. Jednu nám pak po dlouhém prošení zase vrátila".

Nezasvěcencům by se mohlo zdát, že se hoši obohatili o bednu broskví, ale nebylo tomu tak: ukořistili totiž také to, co si sami u dřevčat uskladnili. Na tom však nebylo dosti: připlížili se opět následující noci, byli však dopadeni. Rozpoutala se lítá bitka, při níž se prý "tlouklo hlava nehlava a baterka nebaterka". Výpravu vedl admirál Ivan, ačkoliv už je ve věku, kdy by mohl mít rozum. Byl však dopaden a zajat i s Ježkem a Levem. Všichni tři byli přinuceni odevzdat bundy jako zástavu, ostatní válečníci se spasilí útekem. Co následovalo, lze si snadno domyslet a můžete si to přečíst na protější straně: vypovězení války. Na pergamenu, sežehnutém plameny, ovšem. Takové vypovězení války živí bojechtivost všeho lidu a jistě se nepozastavíte nad sdělením, že zatím co dívky se plížily k hochům, "les se hýbal bojovníky" poblíž tábora dřevčat. Tak se podařil dvěma indiánským sqaw chrabří, ale nepředložený husarský kousek, že totiž ukořistily Levovi spacák. /Kdyžtž byly před tím upadly do zajetí a přinuceny odevzdat zástavu, tropily však takový povyk, že byly z chlapeckého tábora vyhozeny! / Co zbývá skautíkovi bez spacáku, než obléhání nepřátelek tábora?

Šrámek získala samozřejmě další šrám a Hříbá si vysloužilo bobříka odvahy protože nejen, že dopadla vetřelce, ale prohnala ho po lese a byla by mu prý i bundu s těla stáhla, kdyby nebyl o celé dvě hlavy větší. Zatím velitelka se trápila v domění, že Hříbá bylo uneseno, velitel se trápil, že bojovník zmizel již před třemi hodinami a ten se zase vzdával dívčí hlídce slovy: "Hernajs, už tři hodiny hledám ten sklípek a nemohu ho nalézt!" Nakonec se boj přenesl na olympijské kolbiště a válečná sekera byla zakopána. A čeká, až napřesrok... Takový je nepsaný zákon...

CO NÁS SPOJUJE

Nastal čas vrátit se k "rozehrané partii". - Čeho? Inu, neší hry na vyňatá slova. Pro liknavce a nové čtenáře opakujeme stručně: Máte vymyslet nějaké věty na tato vyňatá slova: býl, obylčel, bystrý, bylina, kobyla, byk. Tedy šest vět /nejméně/, obsahu nejlépe vtipného či legračního. To je tedy starý úkol. Připomeňme však, že stejně, totiž s tvrdým -y- se píší slova příbuzná, od těchto základních odvozená: úbytek, dobyvatel, aby, zbytek, byložravec a j. Zbývá už jen jediné slůvko, totiž babyka. Babyka je rostlinka celkem málo známá, nebýt té pravopisané zvláštnosti, upadla by už jistě dávno v zapomnění. Vymyslete si proto ještě jednu větu, kde by se vyskytovalo ono poslední vyjmenované slovo po b-. A teď dávejte dobrý pozor: vedle slůvka "býlí", které značí plevel, bylinky, známe slovo "bílý", což značí bíle zbarvený. Když má někdo pěkný příbytek nebo se mu dobře daří, říkáme o něm, že má dobré bydlo, ale tyč bývá označována jako "bidlo" a tenoučká tyčka, na které sedávají ptáci je "bidélko". Přemýšlejte tedy o větách, kde by se dalo užít oněch dvou nových slov, totiž bílý a bidlo! A to je váš dnešní úkol. Přejeme vám při jeho řešení hodně zábavy a těšíme se, že nám ho brzy zašlete. Nejlepší věty otiskneme!

Dnes jsme pro vás vybrali odborku p l a v e c a. Skládá se až po dosažení 14 ti let, ale připravovat na ni se mohou i mladší hoši i děvčata. Protože "Co se v mládí naučíš, v stáří jako když najdeš!

Plavec I.

Předvede ukázkou správného plavání na prsou neb na zádech na 25m; uplave 250m volným způsobem bez časového omezení ve stojaté vodě, teple 16 až 26 stupňů.

Uplave oblečen /alespoň košile, kalhoty, punčochy/ 25m; skáče do vody s výšky alespoň 1m, vynáší drobné viditelné předměty z hloubky 170cm; zná chvaty s dopomocí tonoucím a uplave s druhem, představujícím tonoucího, 10m.

Pozn. Existuje též odborka Plavec II. Její požadavk. pro v,okou naročnost setím neuvěřejňujeme.

STOPAŘ nakreslil jako vzpomínku na tábor krásný totem. Tímto vyhláškujeme soutěž o nejhezčí kresbu tábora. Má být pouze černobílá, velikost nejlépe 14 x 10 cm/výška/. Konec soutěže 31.12.1974. Výherce čeká odměna i sláva pozemská.

Zapišujte si /a občas i procvičujte/ do Lesní moudrosti různé šifry. Mohlo by se vám to hodit! Tak na př. jednoduchá šifra je taková, že napíšete každé slovo pozpátku. Příklad: Etešípan éďžak ovois uktápřop.

POMOZTE VYLUŠTIT ZPRÁVU /Str. 8./, která byla určena pro Španělova přítele Josefa a jeho kumpána, zvaného "profesor Nemluvně" /protože se vydával za profesora češtiny a aby se neprozradil, mluvil co nejméně/. Ani Serendero však neovládá český pravopis; nezná pravidla o měkkých slabikách, tvrdých slabikách, ani vyňatá slova po b-. My však tohle všechno už známe, jakož i morseovku a bude pro nás jistě hračkou nejen vyluštit, ale i opravit onu tajuplnou zprávu, kterou zachytil Šedý vlk. Vyluštění zašlete co nejrychleji redakci! Budeme hodnotit nejen přesnost, ale i rychlost, s jakou se chopíte svého úkolu.

Na obrázcích z minulého čísla byly tyto chyby:

- 1/ V době, kdy hlídka hlídá, nemůže vlát vlajka na stožáru.
- 2/ Správně se píše: RANNÍ ROZCVIČKA

Skautský měsíčník TAN-TAN, roč. II., č.1., září 1974.

Redakční kruh: Cookie, Pirátka, Krok a spolupracovníci.

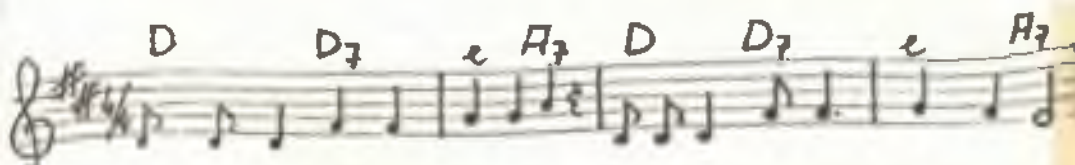
Bankovní spojení: Sparheft Nr.10771, Schweizerische Volksbank, Murten /Morat/.

Postretouren an :

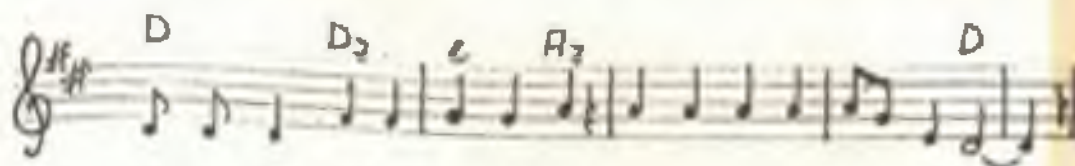
Postfach 120
0125 ZOLLIKERBERG

Tschechosl. Pfadfinder
in der Schweiz

CITRÓNKY

Na jedné mořské dálavě utonul parník v hlubině

Jenom tři malé citrónky zůstaly na hladině.

Jeden z nich povídá: Přátelé,
netvařme se tak kysele,
vždyť je to docela veselé,
že nám patří moře celé.

Plavaly citrónky, plavaly dál,
jeden z nich přitom na kytaru hrál.
Plavaly citrónky den celý,
až připluly na ostrov korálový.

Tam žila jedna babizna,
totiž to mořská kravizna,
ta sežrula tři citrónky i s kůrou
a já tak končím baladu svou.

